

Мотиви към Присъда № 10 от 22.01.2024 г.,
постановена по НЧХД № 235/2023 г. по описа на СРС,НО,
129-ти състав

Софийският районен съд на 06.01.2023 г. е сезиран с тѣжба от името на П. А. А., с която е повдигнато обвинение срещу Б. И. А. за това, че на 18.02.2022 г., около 11:30 часа, в *****, е нанесъл на П. А. А. поредица от удари с ръце и крака /с юмруци и ритници/ по главата и тялото, с което му причинил: контузия на главата с два подкожни хематома с флукуиращ характер в тилната област двустранно и контузия на гръдния кош от дясно с обширно кръвонасядане, реализиращи медико-биологичния признак разстройство на здравето, извън случаите на чл.128 и чл.129 НК – престъпление по чл.130, ал.1 от НК.

В хода на съдебните прения повереникът на тѣжителя - адв. А. И. от САК, поддържа тѣжбата и пледира за постановяване на осъдителна присъда, с която подсъдимият да бъде признат за виновен в извършване на описаното престъпление. Счита, че фактическите твърдения, изложени в обстоятелствената част на тѣжбата се доказват от събраните по делото доказателства, в частност от показанията на разпитаните свидетели и заключенията на изготвените СМЕ и СТЕ. Позовава се и на приобщения видеозапис от инцидента, като сочи, че в него се вижда, че освен удари и ритници с ръце и крака, може да са нанесени и удари с глава. Поддържа, че това обстоятелство се потвърждава частично от заключението на вещото лице по изготвената СМЕ по отношение на част от получените увреждания по главата на пострадалия. Претендира присъждането на сторените по делото разноски в полза на доверителя му.

Защитата на подсъдимия А. в лицето на адв. В.СТ от АК-Перник моли съда да прекрати производството по делото, а в случай, че не намери основание за това, да се произнесе с оправдателна присъда по съображения за недоказаност на повдигнатото срещу подсъдимия обвинение. На първо място поддържа, че тѣжбата не отговаря на изискванията на чл.81 от НПК, като в тази насока сочи, че същата не е подписана от тѣжителя, че не е спазен шестмесечният срок за подаването ѝ и че очертаната в тѣжбата фактическа обстановка не съдържа съществени обстоятелства, касаещи механизма на причиняване на телесни увреждания на пострадалия. На следващо място, по съществото на делото, излага твърдения, че наистина тѣжителят и подсъдимият се познават от деца, както и че са във влошените отношения, като в тази връзка сочи и причини за конфликта между тях. Соци, че на посочените в тѣжбата време и място е възникнала конфликтна ситуация между страните по делото, но подсъдимият не е нанасял удари на тѣжителя. Познавайки се на изготвената в хода на съдебното следствие съдебномедицинска експертиза, сочи, че уврежданията в тилната област на главата на тѣжителя не са причинени от удари с ръце и крака. В тази връзка сочи, че заключението на СМЕ кореспондира с показанията на свид. Д.Н, която непосредствено след инцидента е видяла тѣжителя П. А. и той не е имал наранявания, а само зачервяване на тила. Соци, че свид. И.К също не е забелязала такова увреждане на тѣжителя. Познавайки се на заключението на изготвената по делото съдебно-техническа експертиза, счита, че на видеозаписа са заснети действията на две лица, като се виждат само удари с ръце и един с крак, но с оглед бързо протичащите действия и ниската скорост на заснемане на кадрите, не е възможно да се даде детайлно описание и проследяване на точния брой нанесени удари, както и дали при

посягането с глава от страна на Лице №2 към Лице №1 е осъществен контакт. Мотивиран от така изложените доводи, защитникът на подсъдимия моли производството по делото да бъде прекратено, алтернативно подзащитният му да бъде оправдан по повдигнатото му обвинение. Претендира присъждането на сторените по делото разноски в полза на подсъдимия, включително за адвокатско възнаграждение.

В реплика, повереникът на частния тъжител излага доводи, че тъжбата е подадена в законоустановения срок. Сочи и че вещото лице по изготвената СМЕ не изключва възможността процесните телесни увреждания на пострадалия да са получени по време, място и начин, посочени в тъжбата. Счита, че от видеозаписа се вижда, че са нанесени и удари с глава, което се потвърждавало и от заключението на вещото лице по съдебномедицинската експертиза. Поддържа, че деянието е доказано по несъмнен начин.

В дуплика, защитата заявява, че според заключението на СМЕ, категорично се сочи, че процесните увреждания се дължат на действието на твърди тъпи предмети с неохлузваща повърхност, а нараняванията в тилната област на главата на тъжителя трудно биха се получили от действията на човек. Сочи, че при изслушването му в съдебно заседание, вещото лице допълва, че е невъзможно тези наранявания да се получат вследствие на такива удари. Счита, че твърденията в тъжбата, че охлузванията на пострадалия са причинени от подсъдимия, не кореспондират с доказателствената съвкупност по делото.

Софийският районен съд, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено следното:

От фактическа страна:

Подсъдимият Б. И. А., с ЕГН *****, е роден на *****, българин, български гражданин, неосъждан, неженен, със средно образование, трудово ангажиран, с постоянен адрес: ***** и адрес по местоживееене: ***** без събрани по делото характеристични данни.

Тъжителят П. А. и подсъдимият Б. А. се познавали още от деца, като били и съседи. Към 18.02.2022 г. подсъдимият Б. А. живеел заедно със свид. Д.Н, с която имали две деца, но отношенията между тях не били на съпружеско съжителство. Към същата дата частният тъжител бил в интимна връзка със свид. Н., която датирала от няколко месеца преди това. Това обстоятелство довело до влошаване на отношенията между тъжителя А. и подсъдимия А..

На 18.02.2022 г., около 11:30 часа, тъжителят А. се намирал пред гаража си, находящ се в *****, където подготвял личния си автомобил за пътуване и се намирал от дясната му страна до предната врата, която била отворената. В това време подсъдимият Б. А. спрял своя автомобил в близост до тъжителя, слязъл от колата и се приближил до последния. Подсъдимият изритал с левия си крак отворената предна дясна врата на автомобила на частния тъжител, зад която в този момент се намирал тъжителят А.. Веднага след това подсъдимият А. започнал да нанася удари с ръце и с крака, с юмруци и с ритници, които попадали в областта на гръдния кош на пострадалия А.. Физическата саморазправа продължила няколко минути, като пострадалият се опитал да се отдалечи от подсъдимия, но последният го държал с лявата ръка за дрехите, докато му нанасял удари с дясна ръка и двамата за кратко се движили по улицата, в близост до гаража на пострадалия. Малко след това подсъдимият преустановил нападението срещу частния тъжител, качил се на автомобила, с който преди това пристигнал и се отдалечил с него. Пострадалият А.

останал на мястото на инцидента и подал сигнал за случилото се чрез обаждане на телефона за спешни повиквания 112.

След инцидента, подсъдимият А. се прибрал в дома си и споделил със свид. Д.Н, че е нанесъл побой на тъжителя П. А.. Свид. Н. отишла до гаража на пострадалия, където се намирали А. и полицейски служител, който снимал записи от видеокамери, монтирани на фасадата на сградата, пред която се развило процесното събитие. След това свид. Д.Н придружила частния тъжител до кабинет по съдебна медицина, където в 13:30 ч. на 18.02.2022 г. било извършено съдебно-медицинско освидетелстване на пострадалия А., като били констатирани следните смущения в здравословното му състояние: контузия на главата с два подкожни хематома с флукуиращ характер в тилната област двустранно, контузия на гръдния кош от дясно с обширно кръвонасядане, причиняващи ограничение в обема на движения на снагата, поради болков синдром. Направена била констатация, че травматичните увреждания са причинени в резултат на действието на твърди тъпи предмети, каквито характеристики имат и части на човешкото тяло и могат да се получат по начин и време, съобщени в предварителните сведения. Съобразно предварителната преценка на медицинското лице, вредите изпълвали критериите на медико-биологичния признак „временно разстройство на здравето, неопасно за живота“.

Още в деня на инцидента - 18.02.2022 г. пострадалият подал заявление в 05 РУ-СДВР, с което съобщил за извършеното срещу него посегателство от подс. А. и приложил издаденото му съдебно-медицинско удостоверение. Във връзка с това била образувана прокурорска преписка № 27866/2022 г. по описа на Софийска районна прокуратура, за проверка за извършено престъпление от общ характер. Проверката приключила с Постановление за отказ да се образува досъдебно производство от 10.11.2022 г., тъй като било прието, че са налице данни за извършено престъпление, което се преследва по тъжба на пострадалия.

По доказателствата:

Така описаната фактическа обстановка съдът прие за установена от събраните по делото доказателства, както следва: показанията на разпитаните свидетели Д.Н, И.К и М.С, писмените доказателства, приобщени чрез прочитане по реда на чл. 283 от НПК – Съдебномедицинско удостоверение №60/2022г. от 18.02.2022 г., Постановление за отказ да се образува досъдебно производство от 10.11.2022 г., по пр.пр. № 27866/2022 г. по описа на СРП, адвокатско пълномощно за осъществяване на процесуално представителство на тъжителя П. А., договор за правна защита и съдействие от 03.01.2023 г., адвокатско пълномощно и Договор за правна помощ и процесуално представителство на подсъдимия Б. А. от 09.03.2023 г., справка за съдимост на Б. А. с рег. № 230310005000115545 от 03.01.2023 г., вещественото доказателство на оптичен носител – компакт диск, съдържащ видеозапис от инцидента, както и изготвените по делото експертни заключения по назначените съдебномедицинска експертиза от вещото лице А. М. и съдебнотехническа експертиза от вещото лице Любомир Галов.

Описаната фактическа обстановка, според настоящия съдебен състав се установява при целокупния анализ на горепосочената доказателствена съвкупност. Същата е хомогенна и непротиворечива относно времето, мястото, авторството на деянието и механизма на причиняване на увреждането на пострадалия А. и неговия медико-биологичен характер.

При преценката на показанията на свид. Д.Н съдът взе предвид, че тя е в близки отношения с частния тъжител А. и във влошени отношения с подсъдимия А., които

обстоятелства представляват основания за заинтересованост на този свидетел от изхода на производството. Тези обстоятелства налагат внимателен подход при преценката на достоверността на показанията на свид. Н., но сами по себе си не водят до извод за недостоверност на показанията й. Напротив - показанията, дадени от свидетеля Д.Н в съдебно заседание, в голямата си част се подкрепят от останалия наличен по делото доказателствен материал, като те не са и спорни между страните. Това се отнася до показанията на този свидетел относно нейното съжителство с подсъдимия Б. А., което към инкриминираната дата - 18.02.2022 г., поради влошените отношения между тях, нямало характеристиките на съпругеско съжителство, както и че към същата дата свид. Д.Н била в интимна връзка с тъжителя П. А. и че именно това обстоятелство довело до влошаване на отношенията между тъжителя и подсъдимия. Свид. Н. дава подробни сведения, отличаващи се с хронологична последователност относно събитията, развили се след инцидента, за това, че подс. А. се прибрал в жилището, което тогава споделял със свид. Н., че казал на Н., че е набил частния тъжител А., че след това Н. отишла до гаража на пострадалия, където полицейски служител преглеждал записите от видеокамерите, заснели протичането на конкретната конфликтна ситуация, и е забелязала зачервяване в тилната област на главата на А., за това, че свид. Н. е придружила тъжителя до кабинет по съдебна медицина, а след това и до 05 РУ-СДВР. Показанията й в тази част съответстват на писмените доказателства по делото – издаденото СМУ на тъжителя А., обективизиращо резултатите от извършения му преглед още в деня на инцидента – 18.02.2022 г., включително и соченото от свид. Н. нараняване в тилната област на главата на А., както и от приложеното по преписката заявление до 05 РУ-СДВР от същата дата. Изявленията на свид. Н., че след това двамата с частния тъжител А. са посетили дома на сестра й - свид. К., кореспондират със свидетелските показания на последната. Анализирани поотделно и в съпоставка с всички останали доказателства и доказателствени средства, показанията на свид. Н. са логични и последователни по отношение на фактите и обстоятелствата, за които тя съобщава и поради това съдът ги използва при формиране на свободното си вътрешно убеждение по фактите. Обстоятелството, че свид. Н. не е забелязала други наранявания по пострадалия и по-конкретно тези по гръдния кош е обяснимо с това, че същите не са били видими предвид носените от пострадалия дрехи и не е от естество да разколебае обвинителната теза за наличието на такива наранявания, доколкото същите са били констатирани при прегледа на тъжителя от съдебен лекар, извършен само няколко часа след инцидента. Преразказът на свид. Н. на това какво е възприела от видеозаписа, съдът намира, че няма доказателствена стойност, като същевременно същият е бил предмет на оглед, както и на експертно изследване и по този начин съдържанието му е надлежно приобщено по делото чрез допустими доказателствени способи, а не чрез преразказа му от лица, разпитани в процесуалното качество на свидетели, представляващ произведен източник на доказателствени факти, каквито в наказателния процес са допустими, но ненужни при наличието на преки такива.

Що се отнася до изявлението на свид. Н., че подсъдимият А. й е казал, че е нанесъл побой на тъжителя А., съдът отчете, че в тази част показанията на този свидетел притежават характеристиките на пряко доказателствено средство относно споделения факт, доколкото съдържат фактически данни, отнасящи се именно до деянието, чрез което са причинени телесните увреждания, предмет на настоящото производство, времето, мястото и начина, по който е извършено и най-вече относно неговия автор. Показанията на свид. Н. в коментираната част обаче са вторично (производно) доказателствено средство, т.к. тя не е пряк очевидец на процесното

събитие и поради това не възпроизвежда свои лични сетивни възприятия от инкриминираното събитие, а единствено преразказва направено пред нея изявление от страна на подсъдимия Б. А.. В тази връзка, съдът следва да уточни, че принципната допустимост на производните доказателствени източници не е изключена. Те могат да бъдат ползвани в три хипотези - когато се явяват средство за разкриване на първични доказателства, за проверка на първични доказателства или когато последните са недостъпни. В случая са налице първични доказателства по отношение на извършеното престъпно посегателство, каквото се явява приобщеният по делото видеозапис от инцидента, поради което, от тази гледна точка, е допустимо отразените в него фактически данни да бъдат проверени и съпоставени и с вторични доказателствени средства, каквито са показанията на свид. Н. в тази им част. В принципен план производните доказателствени средства не могат да заменят първичното такова, но няма процесуална пречка информацията, която се съдържа в тях да бъде проверена и възприета като достоверна, ако се потвърждава от други доказателства (в този смисъл Решение № 139 от 22.03.2017 г. по в.н.о.х.д. № 534/2016 г. на Софийски апелативен съд, НК, потвърдено с Решение № 197 от 22.12.2017 г. на ВКС по н.д. № 659/2017 г., III н.о., НК). В случая съдът намери, че като цяло показанията на свид. Н., вкл. в коментираната част, са логични, последователни, без вътрешни противоречия и се подкрепят от останалите доказателствени източници приобщеният видеозапис, издаденото съдебномедицинско удостоверение, подаденото заявление до 05 РУ-СДВР, показанията на свид. И.К. Поради това, съдебният състав възприе като правдоподобни показанията на свид. Д.Н и ги постави в основата на своите изводи по фактите.

Съдът кредитира и показанията на свид. И.К. Тя е научила за процесния инцидент от телефонен разговор, проведен със свид. Д.Н – нейна сестра, още на 18.02.2022 г., а по-късно в същия ден свид. Н. и тъжителят А. посетили дома на свид. К., като ѝ разказали за физическата саморазправа между частния тъжител и подсъдимия. Обстоятелството, че свид. К. не забелязала следи от наранявания по тъжителя А. може да се обясни от една страна с това, че нараняванията в областта на гръдния кош не са били видими през носеното от пострадалия облекло, а що се касае до уврежданията по тилната област на главата на А., то следва да се има предвид, че свид. К. е разговаряла предимно със сестра си – свид. Н., а тъжителят през повечето време не е бил при тях. По съображения, сходни с гореизложените по отношение на показанията на свид. Н., съдът намира, че обстоятелството, че свид. К. не е забелязала никакви наранявания по тъжителя не е от естество да постави под съмнение обвинителната теза и медицинската документация, датираща от датата на инцидента и съставена при извършен медицински преглед на пострадалия само няколко часа след събитието, като не следва да се пренебрегва и факт, че тя е подкрепена и от заключението на изготвената по делото съдебнотехническа експертиза на видеозаписа, приобщен по делото като веществено доказателство. Макар и записът да е негоден за лицева идентификация, никоя от страните по делото не е оспорила факта, че заснетите две лица на този запис са именно тъжителят А. и подс. А. и на него се вижда именно процесната физическа саморазправа на подс. А. с тъжителя.

От показанията на свид. М.С се установява, че на датата на инкриминираното деяние – 18.02.2022 г. свид. С. и тъжителя А. са имали уговорка да се срещнат и да карат колела заедно, около 13:00-14:00 ч., но малко преди уговорената среща пострадалият се обадил по телефона на свид. С. и му споделил, че е имало инцидент – спречкване с друго лице и затова срещата била отложена. Макар показанията на свид. С. да не допринасят съществено за изясняване на фактическата обстановка по случая,

след съпоставка с останалия доказателствен материал, съдът намира, че същите са логични и последователни, и съответни на останалите налични по делото доказателствени източници, поради което ги кредитира с доверие.

Съдът кредитира представения по делото на оптичен носител видеозапис, който представлява веществено доказателство по смисъла на чл.109, ал.1 НПК, доколкото е предмет, върху който има следи от процесното деяние. Видеозаписът, макар да липсва възможност за лицева идентификация на заснетите лица, не поставя под съмнение неговата относимост към предмета на доказване, нито неговата автентичност и достоверност, които не се оспорват от страните по делото. Възпроизвеждайки протичането на процесния инцидент, видеозаписът, заедно с останалите доказателства и доказателствени средства по делото, служи за изграждане на фактическите изводи на съда по релевантните за делото факти и обстоятелства.

Съдът кредитира заключението на назначената в съдебното следствие СТЕ, което намира за обективно и компетентно изготвено, като отговарящо на поставените задачи. В него вещото лице подробно и в хронологична последователност е отразило съдържанието на приобщените по делото видеозаписи. От него се установява, че на изследвания оптичен носител - компактдиск се съдържа два видеофайла, единия от които е непосредствен обект на експертното заключение. Този видеозапис е с продължителност 3 минути и 24 секунди, като според данните за дата и час, видими в кадър, видеозаписът е заснет в интервала от 11:31:05 ч. до 11:34:29 ч. на 18.02.2022 г. Вещото лице е описало подробно действията на двете заснети лица, като констатира, че едното лице /обозначено като Лице №2/ нанася на другото /обозначено като Лице №1/ шест удара с дясната си ръка докато с лявата се опитва да го задържи в близост. Отражено е и че двете лица се придвижват към улицата, след което се отдалечават от камерата, като Лице 2 нанася удар с левия си крак на Лице №1. През времето на придвижването Лице 2 дърпа, опитва да нанесе и нанася с дясната ръка поне пет удара и един удар с крак на Лице 1. Вещото лице е посочило, че предвид бързо протичащите действия, които извършват лицата и ниската скорост на заснемане на кадрите /20 кадъра в секунда/, както и след отдалечаването на лицата от камерата, не е възможно да се даде детайлно описание и проследяване на точния брой нанесени удари от Лице №2 към Лице №1, като е възможно ударите да са повече на брой от описаните ясно видими такива. Посочено е и че не може да се установи със сигурност, дали при посягането с глава от страна на Лице №2 към Лице №1 е осъществен контакт.

От заключението на изготвената съдебномедицинска експертиза /л.73-75 от делото/, вещото лице по която се е запознало и е взело предвид медицинската документация, представена от тъжителя, се установява, че констатираните при тъжителят П. А. травматични увреждания са получени вследствие на физическо взаимодействие с твърди и тъпи предмети с неохлазваща повърхност. Уврежданията в тилната област на главата на пострадалия - сравнително големи и симетрични кръвонасядания не могат да бъдат причинени от действието на човешки крайник, а вероятно се дължат на действието на предмет. Направено е логическото предположение за вероятността описаните увреждания да са били получени по време на инцидента, но при неясен механизъм. При прочитането на експертното заключение в хода на съдебното следствие, на вещото лице са зададени уточняващи въпроси, в отговор на които вещото лице е посочва, че човешките крайници нямат охлузваща повърхност. Това обстоятелство, заедно с приетото в писменото заключение, че телесните увреждания на тъжителя са причинени от въздействието на твърди, тъпи предмети, дава основание на съда да приеме, че травматичните увреждания,

изразяващи се в контузия на гръдния кош от дясно с обширно кръвонасядане, е възможно да са били причинени от удари с ръце /свити в юмруци/ и с крака /ритници/. В тази връзка следва да се посочи, че вещото лице не е изключило тази възможност по отношение на тези увреждания, а само по отношение на нараняванията в тилната област на главата на тъжителя. Що се отнася до последните, в съдебно заседание вещото лице е изяснило, че в случая се касае до две успоредни кръвонасядания в тилната област на главата, които биха могли да се получат от удар с предмет, който да е приблизително равен на широчината на тези две кръвонасядания. Предвид формата, размера и успоредното им разположение, същите не биха могли да се получат от удар с човешки крайник. Поради заоблената форма на човешката глава, при удар с ръка, биха могли да се получат кръвонасядания с овална форма. Вещото лице изтъква също така, че човешкият юмрук не е толкова голям по площ, че да причини кръвонасядания с дължина 7 см и с широчина 4,5 см. Доизяснено е още и че, не е възможно две успоредни линии в тилната област в главата да са причинени от удар с юмрук. Поради това специалистът по съдебна медицина е приел, че е възможно това нараняване да е вследствие удар с предмет или падане на терен, но същото не може да е причинено от удар с ръка, свита в юмрук. По отношение на давността на нараняванията на пострадалия, вещото лице е допълнило, че предвид цвета на кръвонасяданията, същите са получени в рамките на до 24 часа преди извършения на тъжителя преглед.

Настоящият съдебен състав намира основание да кредитира с доверие експертното заключение по назначената СМЕ, като счита, че същото е достатъчно подробно, изчерпателно и ясно, изготвено е безпристрастно и обективно, от лице, разполагащо с необходимите знания в областта на медицината.

Съдът кредитира и всички писмени доказателства, представени с тъжбата и приобщени на осн. чл.283 НПК – медицински документи, Постановление на СРП за отказ да се образува досъдебно производство от 10.11.2022 г., като удостоверяващи отразените в тях факти и обстоятелства, доколкото тяхната истинност /авторство/ и вярност /достоверност на отразените в тях факти/ не е оспорена.

Съдът намери за неоснователни възраженията на защитата за недоказаност на повдигнатото с тъжбата обвинение. Не може да се възприеме тезата, че на инкриминираното време и място между тъжителя А. и подсъдимия А. е възникнал само словесен спор, доколкото са налице категорични доказателства за извършено физическо посегателство срещу личната неприкосновеност и телесния интегритет на пострадалия от страна на подсъдимия. Събраните по делото доказателства, в частност видеозаписът от събитието на инцидента, гласните доказателствени средства и писмените доказателства, ценени поотделно и във връзка едни с други, еднозначно сочат, че подсъдимият е нанесъл поредица от удари с ръце и крака /с юмруци и ритници/ по тялото на пострадалия, вследствие на което му причинил контузия на гръдния кош от дясно с обширно кръвонасядане.

Възраженията за недоказаност на обвинението обаче са основателни що се касае до твърдението с деянието и то по механизма, описан в тъжбата, а именно подсъдимият да е нанесъл удари с ръце и крака /с юмруци и ритници/ по главата на тъжителя, с което да му е причинил контузия на главата с два подкожни хематома с флукуиращ характер в тилната област двустранно. В подкрепа на тази част от обвинителната теза не са налице никакви преки или косвени доказателства, а напротив – същата бе категорично опровергана от приетата по делото съдебномедицинска експертиза, съгласно която не е възможно така описаните наранявания да са причинени от удари с човешки крайници /ръце или крака/, т.е. не се доказва твърдения в тъжбата

механизъм на причиняване на това увреждане, съответно и авторството на същото в лицето на подс. А..

Що се отнася до възраженията на защитата, че са налице основания за прекратяване на настоящото наказателно производство, а именно, че тъжбата не е подписана от тъжителя, че не е спазен шестмесечният срок за подаването ѝ и че очертаната в тъжбата фактическа обстановка не съдържа съществени обстоятелства, касаещи механизма на причиняване на телесни увреждания на пострадалия, съдът е дал отговор в мотиви към протоколно определение, постановено в първото проведено по делото открито съдебно заседание на 21.03.2023 г. Само за пълнота съдебният състав ще посочи, че тъжбата е подадена от надлежно упълномощен процесуален представител, подписана впоследствие в съдебно заседание и от тъжителя, като с подписа си последният е удостоверил и отново потвърдил волята си за провеждане на настоящото производство. Съдът и понастоящем поддържа разбирането, че обстоятелството, относимо за решаване на въпроса от кога започва да тече преклузивният срок, в който пострадалото лице следва да подаде тъжба за преследване на престъпление от частен характер, е не само денят на узнаване за извършеното престъпление, но и датата, на която тъжителят е узнал за произнасянето на прокурора, който приема, че не са налице основания да се образува наказателно производство за дело от общ характер. В случая окончателното произнасяне на прокурора е от 10.11.2022 г. (изведено на 14.11.2022 г.), когато с постановление СРП е отказала образуване на досъдебно производство, тъй като се касае за деяние, което се преследва по тъжба на пострадалото лице. Липсват данни по делото кога точно е връчено постановлението за отказа за образуване на досъдебното производство, но дори считано от датата на постановяване на същото е видно, че 6-месечният срок не е изтекъл, тъй като частната тъжба е подадена на 06.01.2023 г., т.е. в 6 - месечният срок след узнаване за постановеното прокурорско постановление, поради което няма съмнение, че е спазен преклузивният срок по чл.81, ал.3 от НПК. В тази връзка следва да се посочи и че тъжителят е сезирал компетентните органи – 05 РУ-СДВР още в деня на процесния инцидент – 18.02.2022 г., т.е. подаденият от него сигнал също е в рамките на предвидения 6-месечен срок.

Съдът намира, че обстоятелствата, изложени в тъжбата, съдържат достатъчно факти, които да описват съставомерните признаци от обективна и субективна страна на състав на престъпление, което се преследва по тъжба на пострадалия до съда, поради което и това възражение на защитата се явява неоснователно.

От правна страна:

С оглед приетата за установена фактическа обстановка, въз основа на изложения доказателствен анализ, съдът достигна до следните правни изводи:

С поведението си, изразило се в това, че на 18.02.2022 г., около 11:30 часа, в гр. С***** е нанесъл на П. А. А. поредица от удари с ръце и крака /с юмруци и ритници/ по тялото, с което му причинил: контузия на гръдния кош от дясно с обширно кръвонасядане, подсъдимият Б. А. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК.

От приетата за установена фактическа обстановка се установява, че подсъдимият Б. А. е извършил посегателство върху телесния интегритет на тъжителя, като е нанесъл поредица от удари с ръце и крака /с юмруци и ритници/ по тялото, в резултат на което пострадалият П. А. получил травматично увреждане, изразяващо се в контузия на гръдния кош от дясно с обширно кръвонасядане, съответстващо по характер на

медицинския критерий „разстройство на здравето“, извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК, представляващо „лека телесна повреда“ по смисъла на чл.130, ал.1 от НК.

По отношение на обвинителната теза, в частта за причиняване на контузия на главата с два подкожни хематома с флукуиращ характер в тилната област двустранно, съдът възприе заключение за обективна недоказаност. На първо място, нито един доказателствен източник не потвърждава, че подсъдимият е нанесъл на тъжителя удари в тилната област на главата. Такива не се констатира от извършените оглед и видеотехническа експертиза с обект приобщения видеозапис от инцидента, включително не се констатира да е бил нанесен удар с глава от страна на подсъдимия. На следващо място, но не и по значение е експертното становище на вещото лице, изготвило съдебномедицинската експертиза, че тези увреждания не могат да бъдат причинени от действието на човешки крайник, а вероятно се дължат на действието на предмет или падане на терен. Този извод вещото лице е обосновало, като е взело предвид формата, размера и успоредното разположение на констатираните в съдебномедицинското удостоверение кръвонасядания в тилната област на главата на тъжителя. В тази връзка при изслушването на вещото лице в съдебно заседание същото заявява, че от една страна поради заоблената форма на човешката глава, при удар с ръка, биха могли да се получат кръвонасядания с овална форма, а от друга страна човешкият юмрук не е толкова голям по площ, че да причини кръвонасядания с дължина 7 см и с широчина 4,5 см, каквито са описаните в СМУ.

На следващо място, предвид тези съображения на вещото лице, изготвило заключението по съдебномедицинската експертиза, които съдът споделя напълно, следва да се приеме, че по делото не се установи наличието на причинно-следствена връзка между престъпните действия на подсъдимия, които са инкриминирани в тъжбата /нанасяне на поредица от удари с ръце и крака - с юмруци и ритници/ и причинения на пострадалия вредоносен резултат, изразяващ се в контузия на главата с два подкожни хематома с флукуиращ характер в тилната област двустранно – обективна констатация на специалиста по съдебна медицина, извършил преглед на пострадалия. Произходът на тези травматични увреждания се асоциира с пряк контакт с предмет с широчина, приблизително равна на широчината на констатираните при тъжителя две успоредни кръвонасядания в тилната област на главата или с падане на терен. По делото обаче не са налице никакви индикации подсъдимият да е използвал някакъв предмет, който да има подобна характеристика, нито пострадалият да е паднал на терен и то вследствие на осъществено срещу него посегателство от подсъдимия. В тази насока не са изложени фактически твърдения в тъжбата, нито са налице доказателствени източници. Следователно, доколкото с претендирания в тъжбата механизъм – нанасяне на поредица от удари с ръце и крака /с юмруци и ритници/, съгласно заключението на приетата СМЕ е изключена възможността за нанасяне на въпросното травматично увреждане в тилната област на главата на частния тъжител /контузия на главата с два подкожни хематома с флукуиращ характер в тилната област двустранно/, съдът призна подс. А. за невиновен и го оправда по обвинението за причиняване на посоченото телесно увреждане.

Съдът не констатира действията на подсъдимия да са били провокирани пряко от страна на тъжителя. По делото се установи, че причината за конкретната конфликтна ситуация се корени във връзката между частния тъжител А. и свид. Д.Н – жената с която подс. А. живеел при условията на фактическо съпружеско съжителство /преди инцидента/ и с която има две общи деца. С поведението си подсъдимият е демонстрирал незачитане и пренебрежение на установените от закона правила,

закрилящи добрите нрави в обществото, телесната неприкосновеност, честта и достойнството на пострадалия, като подсъдимият е проявил пряка форма на физическа агресия по отношение на пострадалия, в резултат на което му е причинил инкриминираната телесна повреда. Посоченото, наред с обстоятелството, че деянието е извършено на открито и общодостъпно място, в предобедните часове и поради това е можело да бъде възприето от неограничен кръг лица, обуславя високата степен на засягане на обществените отношения – обект на конкретното престъпно посегателство, както и обществената нетърпимост към подобен вид прояви.

Съобразно причинените увреждания на пострадалия, описани в изготвената съдебномедицинска експертиза, е видно, че същите са такива извън случаите по чл. 128 и чл. 129 НК и покриват признаците на състава на чл. 130, ал. 1 от НК, а именно - временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Липсва постоянно или трайно разстройство на жизненоважен орган или жизненоважна функция, т.е. не е налице тежка или средна телесна повреда. Съобразно Постановление № 3 от 27.IX.1979 г., Пленум на ВС, причинената телесна повреда е с разстройство на здравето, когато са налице увреждания на организма, които са довели до болестно състояние, без то да е продължително, постоянно, трайно или временно опасно за живота. В случая се касае за временно разстройство на здравето, неопасно за живота, предвид това, че в резултат на нанесените удари с ръце и крака /с юмруци и ритници/ по тялото на П. А., му е причинена контузия на гръдния кош от дясно с обширно кръвонасядане.

От субективна страна, причиняването на телесна повреда по чл. 130, ал. 1 от НК е умишлено престъпление – извършването му е допустимо при условията на пряк или евентуален умисъл. В конкретния случай, физическото посегателство, изразяващо се в нанасяне на поредица от удари с ръце и крака /с юмруци и ритници/ по тялото на потърпевшото лице, е извършено в условията на пряк умисъл. Подсъдимият е съзнавал общественоопасния характер на деянието си, предвиждал е неговите общественоопасни последици и е искал настъпването им, изразяващо се в нахърняване телесната неприкосновеност на пострадалото лице. Както в доктрината, така и в съдебната практика се споделя еднозначно виждането, че формата на вината при телесните повреди се характеризира с неопределеност на представите на извършителя относно възможния вредоносен резултат от действията му. В този смисъл е достатъчно в емпиричната действителност да се обективира формираното в съзнанието на дееца решение за причиняване на каквато и да е по вид телесна повреда, без да се конкретизира крайният резултат, към който той се е насочил. Именно поради това, извършителят следва да носи отговорност за реално причинената телесна повреда, а не за тази, която е възнамерявал да причини.

С оглед на гореизложеното, съдът призна подсъдимия А. за виновен в това, че на 18.02.2022 г., около 11:30 часа, в гр. С***** с деянието си, фактически изразило се в това, че е нанесъл на тъжителя П. А. поредица от удари с ръце и крака /с юмруци и ритници/ по тялото и по-конкретно – дясната страна на гръдния кош, с което му причинил временно разстройство на здравето, неопасно за живота, е реализирал фактическия състав на престъплението по чл. 130, ал. 1 от НК, като го оправда за това в същата фактическа обстановка да е нанесъл на П. А. поредица от удари с ръце и крака /с юмруци и ритници/ по главата, с което да му е причинил контузия на главата с два подкожни хематома с флукуиращ характер в тилната област двустранно.

Относно наказанието:

При определяне на вида и размера на наказанието, съдът отчете, че съставът на

престъплението по чл.130, ал.1 от НК предвижда алтернативното налагане на наказание „лишаване от свобода“ до две години или „пробация“.

Доколкото подсъдимият не е осъждан за престъпление от общ характер и не е освобождаван от наказателна отговорност с налагане на административно наказание, за извършеното от него престъпление се предвижда наказание лишаване от свобода до 3 години /предвиденото най-тежко наказание е ЛОС до 2 години/ и от престъплението няма причинени съставомерни имуществени вреди, съдът констатира, че са налице предпоставките на чл.78а от НК за освобождаване на подсъдимия от наказателна отговорност с налагане на административно наказание „глоба“, в рамките, предвидени в чл. 78а, ал. 1 от НК, а именно - от 1000 до 5000 лева.

При индивидуализацията размера на глобата, като смекчаващи обстоятелства съдът отчете чистото съдебно минало на подсъдимия и трудовата му ангажираност. Като отегчаващи отговорността му обстоятелства съдът отчете, че при осъществяване състава на процесното престъпно посегателство деецът е нанесъл множество удари в областта на тялото на пострадалия – над шест на брой, съпроводени с бутане и дърпане на пострадалия. С оглед на изложеното и при превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, съдът наложи на подсъдимия административно наказание „глоба“, в размер 1200 лева, която е близо до минималния законоустановен размер, но отчита и наличието на отегчаващи отговорността обстоятелства.

Така индивидуализираното административно наказание „глоба“ в размер на 1200 лева, съдът счита, че в пълна степен ще изпълни функцията на наказанието по чл. 36 от НК, като би мотивирало признатото за виновно и освободено от наказателна отговорност лице към спазване на закона и зачитане на телесната неприкосновеност на гражданите.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 189, ал. 3 от НПК, съдът възложи направените от частния тъжител разноски на подсъдимия А., като го осъди да заплати на П. А. сумата от 612.00 /шестстотин и дванадесет/ лева, представляваща направените в хода на производството разноски, включващи държавна такса и депозити за назначени и изготвени съдебномедицинска експертиза и съдебнотехническа експертиза.

С оглед на изложените фактически и правни съображения, съдът постанови присъдата си по делото.

Настоящите мотиви към нея са обявени на 15.02.2024 г.

Съдия в Софийски районен съд :

/Г. Кокоева/